

Het boek Daniël - Honderdtweeëntachtig

Profetische allianties en veldslagen: van de oude Seleucus tot de moderne geopolitiek

Jeff Pippenger

2024-04-12

De verzen dertien en veertien duiden een geschiedenis aan waarin Seleucus en Filippus van Macedonië een verbond vormden, en zij zijn een type van de Verenigde Staten, het eerste plaatsvervangende leger van Rome, terwijl Macedonië (Griekenland) een symbool is van de Verenigde Naties. In die vroege geschiedenis vertegenwoordigt een verbond van de koning van het noorden (Seleucus) en Filippus (Griekenland) de geschiedenis die leidt tot de Slag bij Panium, waarvan, twee eeuwen later, de naam van de stad werd veranderd van Panium in de stad Caesarea Filippi. De dubbele naam van de stad was geen herdenking van het verbond van Seleucus en Filippus van Macedonië.

De naam „Caesarea Filippi” is afgeleid van de historische transformatie van de oude stad die bekendstond als Paneas of Panium. De stad droeg oorspronkelijk de naam Paneas vanwege haar nabijheid tot een vooraanstaande bron die aan de Griekse god Pan was gewijd. De bron, die in de oudheid een belangrijke religieuze plaats was, mondde uit in de rivier de Jordaan.

Tijdens de regering van koning Herodes de Grote, omstreeks de 1e eeuw v.Chr., onderging de stad ingrijpende renovaties en werd zij uitgebreid en verfraaid. Caesarea Filippi werd genoemd door Herodes Filippus, een zoon van Herodes de Grote. Hij noemde de stad Caesarea ter ere van de Romeinse keizer Caesar Augustus, en Filippi naar zichzelf, aldus Caesarea Filippi. Daarom is „Caesarea Filippi” een samenstelling van „Caesarea”, als weerspiegeling van Herodes’ eerbetoon aan Caesar Augustus, en „Filippi”, ter ere van Herodes Filippus.

Profetisch wordt Panium in verband gebracht met een verbond tussen Seleucus en Filippus van Macedonië, en ook met het bondgenootschap tussen Caesar en Herodes Filippus. Deze twee allianties hebben betrekking op het bondgenootschap tussen de Verenigde Staten en de Verenigde Naties dat volgt op de ineenstorting van Poetins Rusland, zoals voorgesteld door Seleucus en Filippus. Zij vertegenwoordigen ook het bondgenootschap tussen het Pausdom, dat de moeder is, en de Verenigde Staten, die de dochter zijn, zoals voorgesteld door Caesar en Filippus, die beiden vertegenwoordigers van Rome waren. Samen duiden zij op de Verenigde Staten die “over de kloof reiken om de hand van de Romeinse macht te grijpen”, en “over de afgrond reiken om de handen ineen te slaan met het Spiritisme”. Vóór de zondagswet van vers zestien is de drievoudige unie reeds tot stand gebracht.

Panium vertegenwoordigt het centrum van de Griekse verering van de god Pan. De bron die aan de Griekse god Pan was gewijd, stond in die tijd ook bekend als de „poorten van de hel”, en toen Jezus die plaats bezocht, duidt Zijn uitspraak over de „poorten van de hel” op een strijd tussen de politieke en religieuze kenmerken van Griekenland (globalisme) en het afvallige protestantisme die

in de laatste dagen plaatsvindt. Het is de strijd die voor het eerst in gang werd gezet door de rijke president die in vers twee het rijk van Griekenland in beroering bracht. Het is een wereldwijde uiterlijke strijd en tevens een innerlijke strijd binnen de Verenigde Staten.

De religie van het globalisme is de religie van de draak, die in onze moderne context de religie van het wokeïsme is. In 2020 openbaarde het beest uit de bodemloze put, geïdentificeerd in Openbaring hoofdstuk elf, zijn politieke en religieuze macht en doodde het beide horens van het beest der aarde. Die bodemloze put wordt onder andere voorgesteld door de „Bron van Pan”, die de rivier de Jordaan voedde.

In de Griekse mythologie werd Pan in verband gebracht met de natuur, de wildernis en landelijke muziek, en de aanwezigheid van een aan hem gewijde bron droeg religieuze betekenis voor zijn vereerders. De god Pan wordt vaak afgebeeld met de benen, horens en oren van een geit. Pan werd beschouwd als de god van herders en kudden, en werd dikwijls voorgesteld als een speelse en ondeugende godheid die dartelde in de bossen en bergen. De beeldvorming van Pan als een godheid met geitenpoten stemt overeen met Daniël hoofdstuk acht, waar Griekenland wordt voorgesteld door een geitenbok. Geiten zijn een veelvoorkomend huisdier in het oude Griekenland en werden vaak aangetroffen in bergachtige streken waarvan men geloofde dat Pan daar rondzwierf. Deze voorstelling werd een kenmerkend element van Pans iconografie en bleef voortbestaan in de Griekse kunst en literatuur waarin de god werd afgebeeld, met inbegrip van de nationale munteenheid.

Toen Jezus Caesarea Filippi bezocht, verklaarde Hij dat de „poorten van de hel” de kerk niet zouden overweldigen. Wat Petrus had gezegd in antwoord op Jezus’ vraag, wordt in de christelijke geschiedenis en traditie verstaan als de „christelijke belijdenis”.

Toen Jezus in de landstreken van Caesarea Filippi gekomen was, vroeg Hij Zijn discipelen en zeide: Wie zeggen de mensen dat Ik, de Zoon des mensen, ben? En zij zeiden: Sommigen zeggen dat Gij Johannes de Doper zijt; anderen Elia; en weer anderen Jeremia, of een van de profeten. Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben? En Simon Petrus antwoordde en zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God. En Jezus antwoordde en zeide tot hem: Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed hebben u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is. En Ik zeg u ook, dat gij Petrus zijt, en op deze rots zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen. En Ik zal u de sleutels van het Koninkrijk der hemelen geven; en al wat gij op de aarde binden zult, zal in de hemelen gebonden zijn; en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in de hemelen ontbonden zijn. Toen gebod Hij Zijn discipelen dat zij niemand zouden zeggen dat Hij Jezus de Christus was. Mattheüs 16:13–20.

Deze passage is van betekenis omdat zij een beslissend moment vertegenwoordigt in Jezus’ bediening en in de ontwikkeling van de christelijke theologie. Petrus’ belijdenis van Jezus als de Messias, de Zoon van de levende God, wordt gezien als het fundament van het christelijk geloof en als de hoeksteen waarop de kerk is gebouwd. De uitdrukking „op deze rots zal Ik mijn kerk bouwen” wordt in de katholieke traditie uitgelegd als een verwijzing naar Petrus zelf, die door Jezus wordt aangeduid als de „rots” waarop de kerk zal worden gebouwd. Deze uitleg vormt de

grondslag voor de pauselijke primatie en het gezag in de katholieke theologie.

In de protestantse theologie wordt de „rots” niet opgevat als een verwijzing naar Petrus persoonlijk, maar naar Petrus’ geloofsbelijdenis in Jezus als de Messias en de Zoon van God. Volgens deze opvatting is het fundament van de kerk niet Petrus, maar de belijdenis dat Jezus de Christus en de Zoon van God is. Ongeacht de theologische interpretatie wordt de Belijdenis van Petrus in Matteüs 16:13–20 beschouwd als een centrale en fundamentele passage in het christelijk geloof, die de identiteit van Jezus als de Messias en de Zoon van God benadrukt en de zending en het doel van de kerk bevestigt.

In het vorige artikel hebben wij een passage uit *The Desire of Ages* weergegeven, waarin zuster White enkele van de kwesties aanduidt die verband houden met Christus’ bezoek aan Caesarea Filippi. Een van de punten die zij opmerkt, is dat Christus de discipelen had weggenomen van de invloed van de Joden met het doel de lessen van Caesarea Filippi uiteen te zetten.

“Jezus en Zijn discipelen waren nu in een van de steden in de omgeving van Caesarea Filippi gekomen. Zij bevonden zich buiten de grenzen van Galilea, in een streek waar afgoderij overheerste. Hier werden de discipelen onttrokken aan de beheersende invloed van het judaïsme en in nauwer contact gebracht met de heidense eredienst. Om hen heen waren vormen van bijgeloof vertegenwoordigd die in alle delen van de wereld bestonden. Jezus verlangde dat het aanschouwen van deze dingen hen ertoe zou brengen hun verantwoordelijkheid jegens de heidenen te beseffen. Tijdens Zijn verblijf in deze streek trachtte Hij Zich terug te trekken van het onderwijzen van het volk, om Zich meer volledig aan Zijn discipelen te wijden.” *The Desire of Ages*, 411.

Op 18 juli 2020 verwijderde Christus de discipelen van 11 september 2001 uit de invloed van het Laodiceïsche adventisme. De eerste teleurstelling in de gelijkenis van de tien maagden bracht een scheiding teweeg van de beweging van de vergadering der spotters die bezig was voorbijgegaan te worden. Deze waarheid werd vervuld in de Milleritische geschiedenis op 19 april 1844, en opnieuw op 18 juli 2020. De geschiedenis van de vertoef tijd nam toen een aanvang, en zij draagt het kenmerk van de „Waarheid” zowel in de beweging van de eerste als van de derde engel.

De eerste teleurstelling is de eerste van drie wegmarkeringen, en de geschiedenis eindigt met de Grote Teleurstelling van 22 oktober 1844, die de „grote aardbeving” van Openbaring hoofdstuk elf typeert. Het begin, de eerste letter van het Hebreeuwse alfabet, vertegenwoordigt een teleurstelling, en het einde, de tweeëntwintigste letter van het Hebreeuwse alfabet, vertegenwoordigt eveneens een teleurstelling. De dertiende letter, die op opstand wijst, duidt de teleurstelling van de dwaze maagden aan, die hun verloren toestand openbaren wanneer de roep te Middernacht aan het licht brengt wie zich wel en wie zich niet op de crisis heeft voorbereid. De tweeëntwintig letters van het Hebreeuwse alfabet vormen het symbool van de vereniging van Goddelijkheid met menselijkheid die binnen die geschiedenis tot stand wordt gebracht, hoewel de Milleritische geschiedenis het eerste Kades vertegenwoordigt en onze geschiedenis heden ten dage het laatste Kades vertegenwoordigt.

De twee lijnen lopen parallel, maar de ene vertegenwoordigt het falen van Gods volk en de andere de overwinning van Gods volk. Vlak vóór het kruis bracht Jezus Zijn discipelen naar Panium, evenals Hij Zijn discipelen van de laatste dagen naar Panium heeft gebracht, en door dit te doen liet Hij een teleurstelling toe om Zijn discipelen van de laatste dagen los te maken van de „beheersende invloed” van het Laodiceïsche adventisme, vertegenwoordigd door „het jodendom” in de geschiedenis van Mattheüs hoofdstuk zestien. Door dit te doen bracht Hij Zijn discipelen tevens gelijktijdig in nauwer contact met het heidendom, en daarmee werd de werkomgeving voorgesteld van Zijn discipelen van de laatste dagen, die nu leven te midden van de volle openbaring van satans macht, voorgesteld door de moderne communicatiesystemen die worden aangewend om de gehele wereld ertoe te brengen het merkteken van het beest te ontvangen.

De geschiedenis van Caesarea Filippi stemt overeen met de geschiedenis van de Slag bij Panium, en met de verzen dertien tot en met vijftien. Christus en Zijn discipelen stonden in de schaduw van het kruis, hetgeen Zijn discipelen in de laatste dagen typeert als staande in de schaduw van de zondagswet. Daar, in de verzen dertien tot en met vijftien, hetgeen Caesarea Filippi was, en ook de Slag bij Panium, waar wij heden staan, begon Christus Zijn discipelen te onderwijzen over hetgeen in vers zestien op het punt stond te gebeuren.

‘Hij stond op het punt hun te vertellen over het lijden dat Hem wachtte. Maar eerst ging Hij alleen heen en bad dat hun harten voorbereid mochten worden om Zijn woorden te ontvangen.’
The Desire of Ages, 411.

Voordat Christus Zijn discipelen over het kruis vertelde, ging Hij eerst weg, of vertoefde Hij, en markeerde aldus de vertoeftijd in de gelijkenis en de geschiedenis van 18 juli 2020 tot juli 2023.

“Toen Hij Zich bij hen voegde, deelde Hij niet terstond mee wat Hij hun wilde bekendmaken. Voordat Hij dit deed, gaf Hij hun gelegenheid hun geloof in Hem te belijden, opdat zij versterkt zouden worden voor de komende beproeving.” The Desire of Ages, 411.

In juli 2023 begon de Heer gelegenheid te geven aan hen die betrokken waren bij de teleurstelling, om hun geloof tot uitdrukking te brengen. Hij deed dit door de boodschap van Ezechiël zevenendertig te ontsluiten, die een bevestiging was van de boodschap van 11 september 2001. Het was de draad die de verzegelingstijd van 11 september 2001 tot de spoedig komende zondagswet met elkaar verbond. Dit deed zij door de teleurstelling van 18 juli 2020 in de waarheidsstructuur te plaatsen, want zij die bereid waren te zien, konden erkennen dat iedere hervormingsbeweging een thema heeft dat door haar eigen heilige geschiedenis heen loopt.

In de laatste dagen kwam de boodschap van de derde wee op 11 september 2001; vervolgens werd een valse boodschap van de derde wee verkondigd, die een teleurstelling teweegbracht; maar de boodschap die hen na drie en een halve dag, waarin zij dode, dorre en verstrooide beenderen waren, weer tot leven bracht, was de boodschap van de vier winden, en dat is eveneens de derde wee.

De discipelen van de laatste dagen kunnen zien, indien zij ervoor kiezen te zien, dat de drie wegmarkeringen van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend bij iedere stap hetzelfde

thema vormen, en dat bij de tweede stap de opstand, voorgesteld door de dertiende letter van het Hebreeuwse alfabet, de boodschap bevestigde als “Waarheid”. Een tweede getuige die de Heere verschaftte, lag in het feit dat de eerste teleurstelling van eerdere reformatorische bewegingen was gegrond op opstand tegen Gods geopenbaarde wil, hetzij Mozes zijn zoon niet besneed, hetzij Uzza de ark aanraakte, hetzij Martha en Maria twijfelden aan Jezus’ woord aangaande de dood van Lazarus. De enige reformlijn die niet handhaafde dat de eerste teleurstelling op ongehoorzaamheid was gegrond, was de hervormingsbeweging van de Millerieten, maar ook toen werd aangetoond dat de geschiedenis van de Millerieten innerlijke wegmarkeringen bezat die waren gegrond op de waarheid van de achtste, die uit de zeven is.

Het feit dat de achtste uit de zeven is, vormt een wezenlijk element van de Openbaring van Jezus Christus die thans wordt ontzegd, en de overgang van de Filadelfische Milleritische beweging naar de Laodiceaanse kerk was een wegmarkering die aangaf wanneer de Laodiceaanse beweging van de derde engel zou overgaan in de Filadelfische beweging van de honderdvierenveertigduizend. Zo verschaftte het feit dat de eerste Milleritische teleurstelling tot stand kwam zonder dat hun beweging ongehoorzaamheid openbaarde, het contrast voor dezelfde wegmarkering in de laatste dagen, waar de Laodiceaanse beweging van de derde engel ongehoorzaam zou zijn en een teleurstelling zou voortbrengen; en daardoor zou zij zich in overeenstemming brengen met de Milleritische wegmarkering en de logica verschaffen om te zien dat de beweging van de honderdvierenveertigduizend de achtste is, die uit de zeven is.

In juli 2023 verwekte de Heer een „stem in de woestijn” om Zijn volk van de laatste dagen voor te bereiden op de crisis van de zondagswet, en toen Hij, na in gebed te hebben vertoefd, tot de discipelen terugkeerde, gaf Hij hun gelegenheid hun geloof te belijden. In de dagen van Christus was de boodschap Zijn doop, het punt waarop Jezus Jezus Christus werd. Die wegmarkering stemt overeen met 11 september 2001, en Zijn discipelen werd gevraagd wat de mensen dachten, en vervolgens werd aan de discipelen zelf gevraagd wat zij van Christus dachten.

“Toen Hij Zich bij hen voegde, deelde Hij niet terstond mee wat Hij hun wenste over te brengen. Voordat Hij dit deed, gaf Hij hun gelegenheid hun geloof in Hem te belijden, opdat zij voor de komende beproeving versterkt zouden worden. Hij vroeg: ‘Wie zeggen de mensen dat Ik, de Zoon des mensen, ben?’”

„Tot hun droefheid waren de discipelen gedwongen te erkennen dat Israël had gefaald zijn Messias te herkennen. Sommigen hadden Hem weliswaar, toen zij Zijn wonderen zagen, uitgeroepen tot de Zoon van David. De menigten die te Bethsaïda waren gevoed, hadden Hem tot koning van Israël willen uitroepen. Velen waren bereid Hem als een profeet aan te nemen; maar zij geloofden niet dat Hij de Messias was.” *The Desire of Ages*, 411.

De meerderheid van het adventisme geloofde niet in de derde wee van 11 september 2001. Zij geloofden sommige van de wonderen van het profetische Woord die in de beweging waren gepresenteerd, en sommigen begrepen dat de boodschap van 11 september 2001 elementen van waarheid bevatte, maar zij geloofden de aanspraken van 11 september 2001 niet werkelijk.

De aanspraak van 11 september 2001 was getypeerd door de aanspraak van 11 augustus 1840, en die aanspraak werd door Zuster White verwoord toen zij commentaar gaf op de vervulling van 11 augustus 1840. Zij verklaarde:

„Op precies de aangegeven tijd aanvaardde Turkije, door middel van haar gezanten, de bescherming van de geallieerde mogendheden van Europa en plaatste zich aldus onder de controle van christelijke naties. De gebeurtenis vervulde de voorspelling nauwkeurig. Toen dit bekend werd, werden velen overtuigd van de juistheid van de beginselen van profetische uitleg die door Miller en zijn medewerkers waren aangenomen, en aan de adventsbeweging werd een wonderbare stuwkracht gegeven. Mannen van geleerdheid en aanzien verenigden zich met Miller, zowel in het verkondigen als in het publiceren van zijn opvattingen, en van 1840 tot 1844 breidde het werk zich snel uit.” *The Great Controversy*, 334, 335.

Wat op 11 augustus 1840 werd bevestigd, was dat Millers profetische opvattingen juist waren, en de bewering van 11 september 2001 is de bevestiging dat de profetische opvattingen van *Future for America* juist zijn. De onboetvaardige menigte in juli 2023 kon en wilde de premisse niet aanvaarden dat de door Christus ontworpen en aan *Future for America* toevertrouwde methodologie daadwerkelijk de methodologie van de late regen is. Maar toen vroeg Christus aan Zijn discipelen wat zij dachten, niet de menigte.

„Jezus stelde nu een tweede vraag, die betrekking had op de discipelen zelf: ‘Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben?’ Petrus antwoordde: ‘Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.’”

„Van het begin af had Petrus geloofd dat Jezus de Messias was. Velen anderen die door de prediking van Johannes de Doper overtuigd waren geworden en Christus hadden aangenomen, begonnen te twifelen aan de zending van Johannes toen hij gevangen werd gezet en ter dood gebracht; en nu twijfelden zij eraan dat Jezus de Messias was, op wie zij zo lang hadden gewacht. Velen van de discipelen die vurig hadden verwacht dat Jezus Zijn plaats op de troon van David zou innemen, verlieten Hem toen zij bemerkten dat Hij zulk een voornemen niet had. Maar Petrus en zijn metgezellen keerden zich niet af van hun trouw. De weifelende handelwijze van hen die gisteren prezen en heden veroordeelden, vernietigde het geloof van de ware volgeling van de Heiland niet. Petrus verklaarde: ‘Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.’ Hij wachtte niet op koninklijke eerbewijzen om zijn Heer te kronen, maar nam Hem aan in Zijn vernedering.

Petrus had het geloof van de twaalf verwoord. Toch waren de discipelen nog verre van het begrijpen van Christus' zending. De tegenstand en de verdraaiing van de waarheid door de priesters en oversten konden hen weliswaar niet van Christus afkeren, maar brachten hen toch in grote verwarring. Zij zagen hun weg niet duidelijk. De invloed van hun vroege opvoeding, het onderricht van de rabbi's, de macht van de overlevering, belemmerden nog steeds hun zicht op de waarheid. Van tijd tot tijd straalden kostbare lichtstralen van Jezus op hen neer, maar dikwijls waren zij als mensen die tastend tussen schaduwen voortgaan. Maar op deze dag, voordat zij oog in oog werden gebracht met de grote beproeving van hun geloof, rustte de Heilige Geest met kracht op hen. Voor een korte tijd werden hun ogen afgewend van ‘de dingen die men ziet’, om ‘de dingen die men niet ziet’ te aanschouwen. 2 Korintiërs 4:18. Onder de gestalte van de mensheid onderscheidden zij de heerlijkheid van de Zoon van God.

„Jezus antwoordde Petrus en zei: ‘Zalig zijt gij, Simon Barjona; want vlees en bloed hebben u dit niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is.’” The Desire of Ages, 412.

Petrus’ belijdenis, waarin hij erkende dat Christus de Zoon van God is, sprak rechtstreeks tot de beproevende vraag van die geschiedenis. De tijd was gekomen dat de Messias zou verschijnen, zoals vastgesteld in Gods profetische Woord, en alleen zij die die waarheid aannamen, zouden worden ingesloten bij hen die door de uitspraak van Petrus werden voorgesteld. Petrus vertegenwoordigt hen die de op 11 september 2001 gevestigde boodschap aannemen en die belijden dat Jezus de Zoon van God is. “Petrus had het geloof van de twaalfen uitgesproken,” en de twaalfen die hij vertegenwoordigde, waren de honderd vierenveertigduizend. Om deze reden veranderde Christus in de passage Petrus’ naam van Simon Bar-jona in Petrus.

„Simon” betekent „hij die hoort”, en „bar” betekent „zoon van”, en Jona betekent „duif”. Simon vertegenwoordigde hen die de boodschap van de duif hoorden, die de waarheden vertegenwoordigde die verband hielden met de doop van Jezus, toen Hij de Christus werd, met kracht gezalfd, zoals symbolisch werd voorgesteld door de nederdaling van de Heilige Geest in de gedaante van een duif.

De hervormingslijnen lopen parallel aan elkaar en Johannes vertegenwoordigt de Millerieten, die op 11 augustus 1840 het kleine boek aten. Jeremia stemt overeen met die gebeurtenis, en toen hij het kleine boek at, werd hij vervolgens naar Gods naam genoemd.

Uw woorden werden gevonden, en ik at ze op; en Uw woord was mij tot vreugde en blijdschap van mijn hart; want ik ben naar Uw naam genoemd, o HEERE, God der heerscharen. Jeremia 15:16.

Toen de Heer een verbond met Abram sloot, veranderde Hij zijn naam in Abraham, zoals Hij ook deed met Sarai en Jakob. De verandering van een naam vertegenwoordigt een verbondsrelatie, en op het waymark waar het goddelijke symbool neerdaalt, moet Gods volk de boodschap eten, in het verbond treden, en wordt vervolgens hun naam veranderd. Als vertegenwoordiger van de discipelen uit de tijd van Christus, vertegenwoordigde Simon Bar-jona hen die de boodschap van de „duif” „hoorden”.

Toen hij getuigde dat hij erkende dat Jezus bij die waymark de Christus werd, en dat Hij de Zoon van God was, met alles wat dat inhoudt, veranderde Christus vervolgens zijn naam in Petrus. Hij had de boodschap verwoord die het verbondsvolk van Christus in die geschiedenis aannam, en daarmee typeerde hij ook de honderd vierenveertigduizend van de laatste dagen.

De letter “P” is de zestiende letter van het Engelse alfabet, en de letter “E” is de vijfde letter van het alfabet, en de letter “T” is de twintigste letter, de letter “E” wordt herhaald, en de naam eindigt met de letter “R”, die de achttiende letter is. Zestien “maal” vijf, “maal” twintig, “maal” vijf, “maal” achttien is gelijk aan honderdvierenvijftigduizend. De Wonderbare Taalkundige sprak tot Petrus in het Hebreeuws, en het Nieuwe Testament werd geschreven in het Grieks, en de vertalers van de King James Version brachten het Nieuwe Testament voort in het Engels.

Ondanks de drie stappen van verschillende talen heeft Christus, die de Zoon van God is, de Wonderbare Taalkundige en de Wonderbare Teller, een illustratie van de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend in Mattheüs hoofdstuk zestien geplaatst, die overeenstemt met de Slag bij Panium en Zijn bezoek aan Caesarea Filippi. Hij deed dit door gebruik te maken van Zijn beheersing van taal en getallen, want Hij is zowel Palmoni (de Wonderbare Teller) als het Woord (de Wonderbare Taalkundige).

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

‘Bijna tweeduizend jaar geleden werd in de hemel, vanaf de troon van God, een stem van geheimnisvolle betekenis gehoord: “Zie, Ik kom.” “Slachtoffer en offerande hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij een lichaam toebereid.... Zie, Ik kom (in de rol des boeks is van Mij geschreven), om Uw wil te doen, o God.” Hebr. 10:5–7. In deze woorden wordt de vervulling aangekondigd van het voornemen dat van eeuwig tijden af verborgen was geweest. Christus stond op het punt onze wereld te bezoeken en vlees te worden. Hij zegt: “Gij hebt Mij een lichaam toebereid.” Indien Hij verschenen was met de heerlijkheid die de Zijne was bij de Vader vóór de grondlegging der wereld, zouden wij het licht van Zijn tegenwoordigheid niet hebben kunnen verdragen. Opdat wij haar zouden aanschouwen en niet vernietigd zouden worden, werd de openbaring van Zijn heerlijkheid omhuld. Zijn goddelijkheid werd gesluierd door de menselijkheid,—de onzichtbare heerlijkheid in de zichtbare menselijke gestalte.’

„Dit grote voornemen was vooraf uitgebeeld in typen en symbolen. De brandende braambos, waarin Christus aan Mozes verscheen, openbaarde God. Het symbool dat gekozen was om de Godheid voor te stellen, was een nederige struik, die ogenschijnlijk geen aantrekkelijkheid bezat. Daarin was de Oneindige gehuld. De algenadige God omhulde Zijn heerlijkheid met een uiterst nederig zinnebeeld, opdat Mozes die kon aanschouwen en leven. Zo deelde God Zich ook mee aan Israël in de wolkkolom overdag en de vuurkolom des nachts, waarbij Hij aan de mensen Zijn wil openbaarde en hun Zijn genade schonk. Gods heerlijkheid was getemperd en Zijn majesteit gesluierd, opdat het zwakke gezichtsvermogen van eindige mensen haar zou kunnen aanschouwen. Zo zou Christus komen in ‘het lichaam van onze vernedering’ (Filippenzen 3:21, R. V.), ‘in de gelijkheid der mensen’. In de ogen van de wereld bezat Hij geen schoonheid opdat zij Hem zouden begeren; en toch was Hij de vleesgeworden God, het licht van hemel en aarde. Zijn heerlijkheid was gesluierd, Zijn grootheid en majesteit waren verborgen, opdat Hij nabij kon komen tot bedroefde, verzochte mensen.

“God gebod Mozes ten behoeve van Israël: ‘Laat hen Mij een heiligdom maken, opdat Ik in hun midden wonen zal’ (Exodus 25:8), en Hij woonde in het heiligdom, te midden van Zijn volk. Gedurende al hun vermoeiende omzwervingen in de woestijn was het symbool van Zijn tegenwoordigheid bij hen. Zo sloeg Christus Zijn tabernakel op te midden van onze menselijke legerplaats. Hij spande Zijn tent op naast de tenten van de mensen, opdat Hij onder ons zou wonen en ons vertrouwd zou maken met Zijn goddelijk karakter en leven. ‘Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons getabernakeld (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de Eniggeborene van de Vader), vol van genade en waarheid.’ Johannes 1:14, R. V., kanttekening.”

„Sinds Jezus is gekomen om bij ons te wonen, weten wij dat God vertrouwd is met onze beproevingen en medelijden heeft met ons verdriet. Iedere zoon en dochter van Adam mag verstaan dat onze Schepper de vriend van zondaren is. Want in iedere leer van genade, iedere belofte van vreugde, iedere daad van liefde, iedere goddelijke aantrekkingskracht die in het leven van de Heiland op aarde wordt geopenbaard, zien wij ‘God met ons.’”

„Satan stelt Gods wet van liefde voor als een wet van zelfzucht. Hij verklaart dat het voor ons onmogelijk is haar voorschriften te gehoorzamen. De val van onze eerste ouders, met al het wee dat daaruit is voortgekomen, schrijft hij toe aan de Schepper, waardoor hij de mensen ertoe brengt God te beschouwen als de auteur van zonde, lijden en dood. Jezus zou dit bedrog onthullen. Als een van ons zou Hij een voorbeeld van gehoorzaamheid geven. Daartoe nam Hij onze natuur op Zich en ging Hij door onze ervaringen heen. ‘In alle dingen moest Hij Zijn broederen gelijk worden.’ Hebrreeën 2:17. Indien wij iets te dragen hadden wat Jezus niet heeft verdragen, dan zou Satan juist op dit punt Gods kracht als ontoereikend voor ons voorstellen. Daarom werd Jezus ‘in alle dingen verzocht gelijk als wij.’ Hebrreeën 4:15. Hij heeft iedere beproeving doorstaan waaraan wij onderworpen zijn. En ten behoeve van Zichzelf heeft Hij geen macht aangewend die ons niet vrijelijk wordt aangeboden. Als mens trad Hij de verzoeking tegemoet en overwon in de kracht die Hem van God geschonken werd. Hij zegt: ‘Ik heb lust om Uw wil te doen, o Mijn God; ja, Uw wet is in het midden Mijns ingewands.’ Psalm 40:8. Terwijl Hij rondging, goedgeoede en allen genezende die door Satan gekweld werden, maakte Hij de mensen het karakter van Gods wet en de aard van Zijn dienst duidelijk. Zijn leven getuigt ervan dat het ook voor ons mogelijk is Gods wet te gehoorzamen.

„Door Zijn menselijkheid raakte Christus de mensheid aan; door Zijn goddelijkheid grijpt Hij de troon van God aan. Als de Zoon des mensen gaf Hij ons een voorbeeld van gehoorzaamheid; als de Zoon van God geeft Hij ons kracht om te gehoorzamen. Het was Christus die vanuit de braamstruik op de berg Horeb tot Mozes sprak en zei: ‘IK BEN DIE IK BEN.... Zo zult gij tot de kinderen Israëls zeggen: IK BEN heeft mij tot u gezonden.’ Exodus 3:14. Dit was het onderpand van Israëls bevrijding. Toen Hij dus kwam ‘in de gelijkheid der mensen’, verklaarde Hij Zichzelf de IK BEN. Het Kind van Bethlehem, de zachtmoedige en nederige Heiland, is God, ‘geopenbaard in het vlees.’ 1 Timotheüs 3:16. En tot ons zegt Hij: ‘IK BEN de goede Herder.’ ‘IK BEN het levende Brood.’ ‘IK BEN de Weg, de Waarheid en het Leven.’ ‘Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.’ Johannes 10:11; 6:51; 14:6; Mattheüs 28:18. IK BEN is de verzekering van iedere belofte. IK BEN; wees niet bevreesd. ‘God met ons’ is de waarborg van onze verlossing van de zonde, de verzekering van onze kracht om de wet des hemels te gehoorzamen.” The Desire of Ages, 23, 24.